

Jsou koncerty, které si člověk nemůže nechat ujít. Obzvlášť, když koncertuje někdo, kdo píše texty pro nejúspěšnější pražské kapely a sám přitom odehraje jeden koncert za rok, a to si nejsem vůbec jistý, že tento interval [Jarda Síbrt](#) i pro příště dodrží. Proto jsem si jeho samostatný recitál 19.4.2006 v klubu na [Toulcově dvoře](#) utéct nenechal. Pro studenta školy o folku je totiž tenhle textař cosi jako povinná čítanková četba, a kdo tvrdí, že klasik musí nudit, tak ten by měl určitě na příští Jardův koncert přijít a přesvědčit se o opaku.

Čím je Jarda Síbrt klasikem? Možná právě tím, pro koho píše, a tím tedy i kdo o něm mluví. Jeho jméno uslyšíte téměř na každém koncertu Jarabáků, Načasu, Pětníku, Techtlí Mechtlí nebo Šantré ve spojení s některou z písní těchto těles. Slyšel jsem zaznít díky za text i v nepřítomnosti autora tolikrát, že zapomenout jeho jméno je skoro nemožné. A právě tím, že není na první pohled vidět, ale jeho texty jsou slyšet, si kolem sebe vytvořil tajemnou slupku. Zahalil se do stínu dění.

Na první pohled nenápadný chlapík s rozverným dětským úsměvem mi na Toulcově dvoře řekl, že o něm samotném psát nemusím. Proto se budu věnovat jeho básním a písním, i projevu muzikantskému. Jako muzikant mne Jarda příjemně

Jarda Síbrt na ilustr. snímku z Krychle

foto: Tomáš Pohl ©

překvapil. Jako kytarista není tak expresivní jako třeba Honza Žamboch, což sám přiznal. Hraje jednoduše, ale přitom se nespokojí s jednoduchým vybrnkáváním, nebo rytmem. V písních se objevují melodicko-harmonická sóla i podklady. Dokonce zazněla i jedna instrumentální skladba.

O písničkářích se traduje, že trochu falše ve zpěvu neškodí a ještě písničkář získá šmrnc syrovosti. K něžně romantickému Jardovi Síbrtovi by se to asi nehodilo, a tak jsem byl vskutku rád, že se jeho hlas mohl plně rozeznít a jeho hlasivky nám nekazily atmosféru neplánovanými úhybnými manévry.

Ale jeho největší síla je koneckonců v tom, co ho na folkové scéně proslavilo. Jeho texty a básně. Několik nám jich zarecitoval. Jeho tvorbou se mísí filosofický náhled, abstrakce i úsměvná pointa. Přijde mi tak trochu jako pozorovatel pocitů (*Bez něhy, Čaroděj*), který nenápadně upozorňuje na lidskou slepotu vnitřního zraku, díky kterému nevidíme, jak marníme své dny (Slabo
sti pro iluzi
) , ale zato to cítíme. Jsme nešťastní a prázdní!

V jiných básních rozehrál symfonii reality, kterou prolнул s vlastními světy. Jako by přešel Alenčiným zrcadlem do jiného prostoru. Technicky mu pomáhá volný rým udržet temnou a tím i silnou atmosféru, která budí mé smysly do nejvyšších sfér prožitků. Miluji noční Prahu, a tak básně *Motýl*, pro kterého stojí zato se neopíjet i *Duhové kolo* kolem měsíce považuji za nejsilnější z jeho tvorby. Abstraktní a temné, trochu beznadějně filosofické a depresivní.

Sám Jarda Síbrt však nepůsobí dojmem hledače, nevyrovnaného, smutného textaře. Naopak. Básněmi *Chci ti něco říct* a *Hobitče* se nám vyznal z obdivu k dílu anglického spisovatele fantasy J.R.R. Tolkiena a po jejich přečtení nám zbyl jen úsměv na tváři.

Přisadil si i zhudebněním českého překladu *Bilbovy večerní koupelové písně* od Stanislavy Pošustové, čímž dostal roli písničkáře, který nejen tvoří písně jako celek, nebo jen texty, ale i melodie na úplně cizí verše. Píseň byla jednoduchá až prostá a pohodová!

S jednoduchou melodií Honzy Komína (Načas), kterou Jarda upravil, jsme se sešli v zápětí v písni *Když ti bylo patnáct*, která poukazuje na spojitost mezi osobním kouzlem každého z nás, mezilidským porozuměním a tím, jak lehce obojí můžeme ztratit.

Nevyhýbá se ani přímé konfrontaci s publikem. Před *Písní na cestu* do ráje nám dal jednoduchý kurs [alikvótního zpívání](#) a pak si přál, abychom se v písni přidali a vyjádřili se zpěvem. Moc se mu to nepovedlo. Což bylo zvláštní, neboť publikum bylo vcelku odvážné a vyjadřovalo svůj obdiv i jinými způsoby, než potleskem, což si sám písničkář na publiku vyžádal. A vyjadřovaly se samozřejmě kladné obdivy!

Večer to byl vskutku příjemný a pokud mi v tom nic nezabrání, pak si příště přijdu Jardu Síbrta

Jarda Síbrt na Toulcove dvore

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Čtvrtek, 25 Květen 2006 04:00

poslechnout znovu, stejně jako až se jednou vypravím na některou z kapel, kterým věnuje své texty, budu cítit, že nahlížím na ty jeho z jiného úhlu pohledu. Že za těmi slovy uvidím milého člověka, pozorovatele, jehož dílo se nabízí, ale nevnučuje.